

РЕШЕНИЕ

№ 7065

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6964** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от "Окин Фасилити БГ" ЕООД, срещу Решение № 2099/10.06.2022 г., постановено по НАХД № 3212/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 107 състав.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 22-2200001/08.02.2022г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 414, ал. 1 КТ за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ.

С жалбата са изложени доводи за постановяване на съдебния акт в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че въззивният съд не е обсъдил в съвкупност събраните по делото доказателства и не е обосновал кредитирането на едни от тях за сметка на други. Оспорен е изводът на съда, че датата на извършване на нарушението е ясна – 15.10.2021 г., тъй като е достатъчно посочването на заповедта с дата на издаването ѝ. Изложени са доводи, че е недопустимо датата на извършване на нарушението да се установява по тълкувателен път, а в случая този реквизит е отразен единствено в съставения АУАН. Твърди се, че правната квалификация на нарушението не е коректна, което е затруднило правото на защита на наказаното лице. Изложени са доводи за наличие на основания за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Ответникът – Дирекция "Инспекция по труда" С., чрез юкр. Д., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Административен съд-София град, X-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

В периода от 16.12.2021г. до 05.01.2022г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на "Окин Фасилити БГ" ЕООД, в хода на която е установено, че със заповед № 1/15.10.21г. на управителя на дружеството работодател, на А. С. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение" и е прекратено трудовото му правоотношение с дружеството на основание чл. 330, ал. 2, т. б КТ, считано от 18.10.2021г. В заповедта е посочено, че служителят е извършил нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ, а именно - неявяване на работа в течение на два последователни работни дни. На проверяващите е представено експертно решение № 3787/16.11.2020г., издадено на А. С., с което му е определена общо намалена работоспособност 50%. Установено е, че в трудовото досие на служителя не се съдържа искане от работодателя за представяне на предварително разрешение за дисциплинарно уволнение. Извършена е справка в ИС на ИА "ГИТ", модул „Регистър на предварителните разрешения/откази за уволнение на работник или служител по чл. 333 КТ", от която е установено, че не е поискано разрешение от работодателя.

Инспектор в Д "ИТ" С. са съставил на "Окин Фасилити БГ" ЕООД АУАН № 22-2200001/05.01.2022г. за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, който е предявен на надлежно упълномощено от работодателя лице. Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 414, ал. 1 от КТ за нарушение на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ.

При така установената фактическа обстановка, Софийският районен съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Дружеството е осъществило състава на нарушение по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, поради което отговорността му е законосъобразно ангажирана на основание чл. 414, ал. 1 КТ.

Решението е правилно.

Въззивният съд подробно е мотивирал правилният си извод, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които е било извършено. Датата на

извършване на нарушението е посочена ясно и недвусмислено както в АУАН, така и в НП /изр. последно, л. 1 от постановлението/. Въззивният съд изрично е посочил това обстоятелство и не е установил датата на извършване на нарушението по тълкувателен път, както неоснователно се твърди в касационната жалба.

Въз основа на приетите доказателства, СРС правилно и обосновано е приел, че касаторът е осъществил състав на административно нарушение по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ. По категоричен начин е установено, че дружеството, в качеството му на работодател, на 15.10.2021 г., на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, едностранно, без предизвестие е прекратило трудовото правоотношение с А. С., без предварително разрешение на инспекцията по труда. Не е спорно, че в хода на извършената проверка, работодателят е предоставил на органите на ДИТ С. Експертно решение № 3787/16.11.2020г. на ТЕЛК, приложено и по делото, издадено на А. С., с което му е определена общо намалена работоспособност 50%. В т. 15 от експертното решение са посочени противоположните условия на труд – тежък физически труд /ТФТ/. Според чл. 1, ал. 3 вр. ал. 1 от Наредбата за трудоустрояването, Териториалната експертна лекарска комисия (Националната експертна лекарска комисия) трудоустроява лица, на които определя 50 и над 50 на сто трайна намалена работоспособност или здравни противопоказания за изпълняване на възложената им работа. В случая е налице именно такава хипотеза - трудоустрояването е извършено с посоченото експертно решение, с което са определени неподходящите условия за труд спрямо А. С., като административният акт е връчен на работодателя от РКМЕ към РЗИ С.. Поради това следва да се приеме, че лицето е било трудоустроено от здравния орган съобразно чл. 1, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата за трудоустрояването, като с експертното решение от 16.11.2020г. са дадени конкретни предписания относно условията на труд, а доколкото дължимите от работодателя действия по изпълнение на трудоустрояването са изпълнени е ирелевантно за спора по настоящото производство. Ето защо следва да се приеме, че касаторът не е изпълнил задължението си по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, като на 15.10.21 г. е прекратил трудовото правоотношение с А. С. без да изиска предварително разрешение на инспекцията по труда, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 414, ал. 1 КТ.

Установеното нарушение не е маловажно по смисъла на специалната разпоредба на чл. 415в, ал. 1 от КТ, доколкото същото не е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в кодекса, а и е възможно и вероятно от него да са произтекли вредни последици за работника.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на въззивното производство. Съдът е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства и въз основа на съвкупния им анализ е формирал фактическите си и правни изводи. Съдът ясно и конкретно е посочил доказателствата, въз основа на които е установил относимите факти и е изложил мотиви, обосноваващи кредитирането на показанията на актосъставителя. Същевременно, въпреки че твърди, че СРС е дял вяра на едни доказателства, а други не е кредитирал, касаторът не посочва конкретно кои доказателства са останали несъбрани, некредитирани или необсъдени от съда.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и законосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде

оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на дирекция „Инспекция по труда“ - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2099/10.06.2022 г., постановено по нахд № 3212/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 107 състав.

ОСЪЖДА "Окин Фасилити БГ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" С. сума в размер на 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.